

POPOSTES PLE EXTRAORDINARI PER LA RUPTURA CUP Capgirem Barcelona

30 anys de transició no han servit per esborrar els efectes de la guerra que el feixisme internacional va fer contra la república i la “revolució del 36”: 40 anys de franquisme, una sèrie inacabable de crims contra la humanitat mai jutjats i molt menys castigats, un estat que mai ha deixat de ser una paròdia de democràcia formal, amb la seva constitució vigilada per l'exèrcit colpista, la seva monarquia volguda per Franco, la seva Audiència Nacional hereva del Tribunal de Orden Público, la seva conferència episcopal que condiona permanentment el debat públic, les seves oligarquies latifundistes, especuladores i caciquils que han mantingut intacte tot el seu poder i riqueses.

Uns efectes, els de la guerra del feixisme, l'imperialisme, el franquisme i en definitiva l'opressió de classe, nacional i de gènere que han deixat la seva empremta en l'elaboració d'una memòria dels espais de les persones i dels moviments populars i associatius a Barcelona en els àmbits de la construcció monumental, el nomenclàtor i el nomenament honorífic de fills i filles predilectes de la ciutat. La memòria dels vencedors, dels opressors, de la repressió, de l'esclavisme i del patriarcat, una memòria que cal reescriure en excloure els vençuts, els resistents, els lluitadors i les feministes.

A nivell institucional s'ha de posar en valor la feina que s'ha dut a terme per part del Memorial Democràtic i de la societat civil en la recuperació de dades, la reconstrucció d'esdeveniments, la identificació de llocs i espais. Cal avui resignificar tot aquests elements i dotar los de capacitat d'incidència en la quotidianitat.

Així mateix, l'Ajuntament de Barcelona ja disposa d'un estudi encarregat per l'Institut del Paisatge Urbà i la Qualitat de Vida de l'Ajuntament en què s'identifiquen els símbols que encara resten del període franquista a la ciutat i en què es detallen la descripció i la cerca d'espais ocupats o utilitzats pel règim franquista i, per tant, susceptibles d'haver servit de suport per a la inscripció, col·locació o mostra d'iconografia franquista i falangista. Es detecten dos districtes on es localitza la majoria de registres de les tipologies esmentades: Nou Barris (70) i Sant Martí (65). La resta de registres forma un total de 28: Ciutat Vella (11), Eixample (2), Sants, Montjuïc (5), Les Corts (5), Sarrià-Sant Gervasi (4) i Gràcia (1).

Per altra banda, aflora la necessitat de reescriure la història tot estripant les pàgines vergonyoses dels pactes, les claudicacions, l'acceptació de la “pau dels vençuts”, la impunitat exhibida amb arrogància sembla que esdevingui més nítida a cada generació. Per necessitat política i ètica respecte a la recuperació del fil de lluites, resistències, projectes i ideals que a través dels anys uneix col·lectivitats i crea narracions emancipadores compartides, enfront dels relats que els poders establerts al servei de les classes dominants ens han vingut imposant.

Una ciutat com Barcelona percep amb més força la necessitat que cal abordar amb un enfocament que faci de la memòria una eina de combat i de reparació i no un simple estri a les mans de professionals: historiadors, acadèmics, operadors turístics. El moment és ara.

Independència per canviar-ho tot.

Al mateix temps, cal dir-ho i repetir-ho: tot full de ruta cap a la independència és paper mullat sense la desobediència. I qualsevol programa polític “amb sensibilitat social” que no plantegi un trencament amb el capitalisme com sistema per administrar misèria a les classes populars acaba sent un manual de gestió de precarietats i d’aplicació de polítiques de retallades, de compliment més entusiasta o menys dels dictats econòmics de la troica. Unes polítiques que han generat una situació de precarietat a la majoria de classes populars no poden ser unes polítiques capaces d’aglutinar la majoria social que ens cal per a defensar la independència.

D’altra banda, la promesa de canvis socials que no toquin els “temes intocables” del sistema com la monarquia, el reconeixement del dret d’autodeterminació com a principi democràtic previ a qualsevol legalitat, el pagament del deute, o la permanència dins la Unió Europea suposa la reedició del vell nacionalisme progressista espanyol assajat ja abans.

Davant d’això, volem plantejar que la independència de l’Estat Espanyol és un mitjà que ens ha de permetre canviar-ho tot també. I que per fer-ho possible, per a fer avançar la ruptura, cal tenir clar que als Països Catalans amb l’autonomisme no hi ha futur, que és una via morta i intervinguda que ens ha suposat l’aplicació de l’espoli de les classes dominants espanyoles i catalanes.

Que sense desobediència no podrem exercir la nostra autodeterminació i sense independència no hi podrà haver transformació social. Una transformació social que haurà de ser feminista per poder eliminar les desigualtats entre dones i homes causades pel patriarcat i el capitalisme.

Per tant, fent una mirada al passat i una al futur i davant la necessitat de reescriure la història, estripant les pàgines vergonyoses dels pactes, de les claudicacions, de l’acceptació de la “pau dels vençuts” cal fer de la memòria una eina de combat i una eina de treball de futur. Per necessitat ètica i de recuperació del fil de lluites, resistències, la ciutat de Barcelona ha de començar a ser un motor en la independència dels Països Catalans.

El municipi conforma l’àmbit de partida des d’on els subjectes socials han impulsat fins ara i han de continuar impulsant, des de baix, el procés cap a la independència i la transformació social.

Tenim en la història molts exemples on els municipis han jugat un paper clau en l’activació des de la base de processos constituents. Foren els ajuntaments els que a l’Estat espanyol proclamaren, el 14 d’abril de 1931, la II República. O foren també els municipis els que, el 13 de setembre de 2009 a Arenys de Munt, iniciaren l’onada de centenars de consultes municipals.

Propostes nomenclàtor i simbologia espanyola.

Primer.- Esborrar tots els signes urbans que simbolitzen l'opressió nacional, de classe i de gènere en els àmbits de la construcció monumental, el nomenclàtor i el nomenament honorífic de fills i filles predilectes de la ciutat, i alhora desenvolupar polítiques culturals explicatives del sentit polític de construir la memòria social d'aquelles persones i col·lectius que al llarg de la història de Barcelona han cristal·litzat com a lluites populars, individuals i col·lectives, per superar l'opressió feudal i capitalista, per superar el procés colonial espanyol i francès i per superar el model patriarcal. Això implica:

-la substitució, d'acord amb els principis esmentats, d'una bona part dels actuals monuments, noms de carrers, plaques commemoratives i nomenaments honorífics per d'altres que s'avinguin amb la memòria emancipadora, revolucionària i internacionalista que pretenem honorar.

-la implementació de la retirada immediata de la simbologia franquista detectada en l'estudi encarregat per l'Institut del Paisatge Urbà i la Qualitat de Vida de l'Ajuntament on s'identifiquen els símbols que encara resten del període franquista a la ciutat, començant pels dos districtes on es localitza la majoria de la simbologia feixista: Nou Barris (70) i Sant Martí (65).

-la creació d'espais de participació vinculant als districtes per a que les veïnes i veïns puguin proposar i escollir els nous noms dels carrers i places a substituir.

-Acceptació de la reivindicació veïnal per transformar la Plaça Lluçmajor a la Plaça de la República i el manteniment de l'estàtua de la República a la mateixa, com un acte mes d'aquesta restitució.

Segon.- Recuperar el paper de les dones, tant de les figueres rellevants com d'aquelles que de manera col·lectiva van sustentar les lluites obreres des del segle XIX i els incipients moviments per l'alliberament de les dones treballadores, la resistència, els anys de lluita antifranquista i les reivindicacions feministes. A partir d'un procés de diàleg obert i participatiu amb les entitats veïnals i populars (com ara l'Ateneu Enciclopèdic Popular i totes les associacions històricament sensibles a aquesta qüestió) i amb les organitzacions feministes es durà a terme un pla de restitució del paper de les dones que ha de plasmar-se en monuments, noms de carrers, plaques commemoratives i nomenaments honorífics tot substituint la simbolització acordada per les autoritats feixistes a partir del 1939 i que fins ara roman impune.

Tercer.- Retirada de les banderes espanyoles de tots els edificis oficials de l'Ajuntament. Inclòs el propi edifici de l'Ajuntament a Plaça Sant Jaume.

Quart.- Mostrar el rebuig als responsables polítics, no al personal treballador de l'administració pública, de la Delegació del Govern Espanyol a Catalunya, i en concret a la seva màxima responsable Maria de los Llanos de Luna.

Cinquè.- L'atemptat a la memòria històrica, la convivència cívica i els valors democràtics es produeix sistemàticament al local de la "Hermandad de antiguos caballeros Legionarios", ubicat als terrenys del Consorci de la Zona Franca de les antigues Casernes de Sant Andreu. En aquest espai es duen a terme celebracions d'apologia bel·licista, d'exaltació de la hispanitat o d'homenatge al feixisme, per això és imprescindible: fer les gestions pertinents per prohibir la celebració d'actes d'enaltiment del feixisme; retirar la cessió a precari dels locals i els solar que gaudeix la "Antigua Hermandad de Caballeros Legionarios"; que tot seguit es procedeixi al desallotjament immediat d'aquesta entitat, es doni un ús veritablement públic als locals i s'adeqüi el solar com a zona verda mentre es decideixen els usos definitius.

Propostes recuperació memòria històrica.

Sisè.- Fer de la Presó Modelo i de la Comissaria de Via Laietana respectius centres d'anàlisi i d'estudi de la repressió, seguint l'exemple argentí i part d'una ruta que recorri els llocs on des de la victòria franquista fins avui persones opositores al poder o simplement diferents han patit detenció, tortures, mort, abusos. Des del Camp de la Bota al CIE de Zona Franca.

Setè.- Transformar els refugis i altres espais emblemàtics de les lluites antifeixistes i obreres en llocs on reflexionar sobre resistències.

Vuitè.- Participar activament, com a consistori, en la querrela argentina, recolzant les víctimes del franquisme que s'hi han personat i fent tots els passos necessaris per ajudar a identificar i perseguir responsables.

Novè.- Adherir-se a totes les iniciatives ciutadanes des de l'exigència de devolució dels papers de Salamanca fins a l'anul·lació de tots els judicis del franquisme que impliquin reconeixement i desgreuge per a les víctimes del franquisme i la repressió i els seus descendents.

Desè.- Personar-se com a acusació particular en el judici obert a l'estat espanyol sobre la guerra civil contra l'Aviazione Legionaria pels bombardeigs de Barcelona del març de 1937. Instar a la Generalitat de Catalunya, a personar-se també en el judici.

Propostes independència per canviar-ho tot.

Onzè.- Declarar Barcelona ciutat per la Independència, aquest sentit, contribuir des de la ciutat a, la construcció nacional dels Països Catalans; la ruptura democràtica cap a la independència; i l'obertura d'un procés constituent radicalment participatiu, transformador i per l'emancipació social, de gènere i medi ambiental.

Dotzè.- Eliminar de la ciutat de Barcelona de tota expressió o símbol de la tolerància amb el franquisme i la monarquia borbònica hereva directa de les institucions franquistes.

Tretzè.- El suport explícit de l'Ajuntament de Barcelona a les activitats, manifestacions i actes de l'11 de setembre que relacionen la independència amb un procés de ruptura real amb el règim del 78 i que plantegen la independència com un mitjà per canviar-ho tot.